

det Riksdagen behagade besluta förhöjning af importtullen å stålpenor från nuvarande 60 öre till 3 kronor per kilogram, i vigten inbegripen pappaskar, kartor och omslag.

Stockholm den 26 januari 1895.

C. Axel Carlsson.

N:o 107.

Af herr **A. Peterson** i Hasselstad, om ändrad lydelse af 41 § 1 mom. konkurslagen.

Genom gällande konkurslag den 18 september 1862 infördes en för svenska konkurslagen dittills främmande institution, nemligen rättens ombudsman, hvarmed naturligtvis var meningen, att en förständig, redbar, opartisk och äffärsvan samt, om möjligt, juridiskt bildad person skulle kunna öfvervaka förvaltningen af konkurserna, genom lämpliga utredningar under hand förekomma brister, påskynda konkursernas afslutande och framför allt tillse, att ingens rätt förnärmades.

Belåtenheten med denna institution har dock icke varit så allmän, som man kunnat hoppas och vänta, detta naturligtvis beroende på huruvida till dessa befattningar utsetts personer med intresse för befattningen och ej blott för arfvodets qvitterande. I de mindre städerna har det blifvit ganska vanligt, att inkomsterna af befattningen såsom rättens ombudsman tillfalla en eller annan af rättens ledamöter eller till och med efter vissa grunder emellan dem samtliga fördelas.

Att detta icke torde vara med god ordning öfverensstämmande, torde vara uppenbart, då derigenom hvarje kontroll öfver rättens ombudsman saknas, på samma gång rätten vid bestämmandet af arfvodet åt rättens ombudsman kommer, att döma i egen sak, hvarförutom för allmänheten mer eller mindre obehärliga jämsförhållanden komma att uppstå.

Med anledning häraf tillåter jag mig, för att tillmötesgå en ganska allmän önskan, härmed föreslå,

att 41 § 1 mom. af gällande konkurslag måtte på det sättet ändas, att orden »inom eller utom rätten» må utgå, samt efter orden »Härtill må dock ej utses Rättens ordförande» tilläggas orden »eller ständig ledamot af Rådstufvurätt i stad».

Stockholm den 27 januari 1895.

Aug. Peterson.

10107

N:o 108.

Af herr **A. G. Ericsson** i Väsby, *angående ändrad lydelse af mom. 2 och 4 i § 16 af förordningen den 16 februari 1864 om nya strafflagens införande.*

Då Riksdagen år 1894 beslöt, att församlingarne eller kommunerna i vårt land hädanefter sjelfva få besluta om uppläsande i kyrka af kungörelser och enskilda meddelanden, och då de flesta kommuner i följd deraf redan torde fattat beslut om annat sätt att offentliggöra kungörelser än att uppläsa dem i kyrka, så torde ej kunna förnekas, att genom dessa beslut allmogem kan komma till den uppfattningen, att alla meddelanden, af hvad slag det vara må, genom denna reform numera äro från kyrkan och predikstolen bortvisade.

Emellertid stadgar lagen i vissa fall, att kungörande i kyrka nödvändigt skall ske, och stadgar tillika böter för den, som underlåter att på föreskrifvet sätt inlemna kungörelse.

Kongl. förordningen af den 16 februari 1864 § 16 mom. 2 har följande lydelse: